

[Axel Dam.]

Foredrag end dem, der allerede holdes. Med Hensyn til, at disse Foreninger vilde drive Propaganda, vil jeg indrømme, at selvfølgelig vil de det, og jeg er glad og taknemmelig for det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs Udtalelse, at det er ikke noget ondt eller forkasteligt, at man vil drive Propaganda for en Sag, man anser for god. Og naar der er et saadant Middel til at komme i Forbindelse med dem, der vil høre — og de, der ikke vil høre, kan lade være —, er det naturligt, at disse Mennesker gerne vil have Adgang til et saadant Redskab, som Radioen er. Telegrafene er her i Danmark en Statsinstitution, men det tillades dog heldigvis ogsaa private at benytte den. Og vort Ønske gaar altsaa ud paa, at der i saa stor Udstrækning, som det teknisk er muligt, kan blive Anledning for private til ogsaa, mod at betale, hvad det koster, at benytte det nye Redskab.

Radiofonien er særlig skikket til at være en statsordnet og statsadministreret Institution, mente det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch. Men jeg ser en Fare i, at Staten har et alt for enevældigt Herredømme over den. Jeg vil tillade mig at spørge, hvorledes det mon staar til i Italien og Spanien med Radioens Anvendelse. Den er et meget farligt Middel i Magthavernes, i Regeringens Haand, og det kunde den ogsaa godt tænkes at blive her i Danmark ved en kritisk Lejlighed. Jeg vil i den Forbindelse minde om den Situation, vi havde i 1920, da Generalstrejken blev bebudet, og da et enkelt Blad var det eneste, der maatte udkomme. Hvis vi har Radiofonien som et Middel, der alene maa benyttes af dem, som i Øjeblikket har Magten, kunde der være en lignende Fare til Stede, som dog maaske kunde afværges, hvis der var en lovmæssig Ret for andre til ogsaa at komme til at udtale deres Mening.

Der blev spurgt om, hvad kulturelle Foreninger var for nogle, om Hønsævlforeninger kunde regnes med. Ja, det kan de vel i og for sig godt, hvis de har saa stor Udstrækning og mener at have saa stor Interesse i Sagen, at de kan betale, hvad det koster at benytte Radiofonien til en Propaganda for Hønsævl. Kirken bruger jo dette Middel i stor Udstrækning; dog maatte den katolske Kirke ikke faa Tilladelse til Udsendelse af Ansgarfesten, skønt der sikkert var mange Katolikker rundt om i Landet, og maaske ogsaa mange Ikke-Katolikker, der gerne vilde have hørt en saadan Udsendelse. — Med Hensyn til Udtrykket „enkelte Foreninger eller Sam-

men slutninger“ maa jeg sige, at den naturligste Ordning vilde selvfølgelig være den, at alle de Foreninger, der er interesserede i lejlighedsvis at faa Lov til at benytte Radiofonien, slutter sig sammen i en fælles Forening, saaledes at de Vanskeligheder, der er Tale om med Hensyn til indbyrdes Fordeling mellem dem af de ledige Timer, maa det blive de paagældende Sammenslutningers egen Sag at løse. — Med Hensyn til Ansvarret hos den, som Regeringen ifølge § 4 skal udnævne til som Medlem af den paagældende Organisations Styrelse at udøve den fornødne Kontrol, opfatter jeg det, som om den paagældende har Ret til at være til Stede og give Raad og Vejledning. Men naar Censuren skal afskaffes, saa ligger Ansvarret jo til syvende og sidst hos den Redaktør, som bærer Ansvarret.

Det ærede Medlem Hr. Ibsen mente, at Forslaget var uigennemførligt — ja, det kan jo være, at det er det for enkelte Punkters Vedkommende; at det bevægede sig oppe i de blaa Skyer — ja, det er man jo nødt til, naar man behandler et Emne som dette. Men at der ikke skulde være nogen som helst Tid til Raadighed, det kan jeg dog ikke gaa med til. Der er f. Eks. om Søndagen Timerne fra 8 til 10 Formiddag, det giver 104 Timer, og der er om Hverdage sjældent Udsendelser mellem 5,30 og 7. Da man kun begærer at faa Adgang til den Tid, der maatte være ledig, kan dette altsaa ikke være nogen principiel Indvending mod at behandle Forslaget. At det vilde være uoverkommeligt for disse Foreninger selv at opføre en Station, at det vilde koste ¼ Mill. Kr., ja, dertil kan jeg kun sige, at det beror blot paa, hvor stor Offervillien er hos disse Foreninger; men hvis det ikke paa Forhaand ad Lovens Vej principielt er dem nægtet, har de jo ikke noget at beklage sig over overfor Staten, hvis Sagen strander paa, at de ikke selv har de fornødne Midler til at sætte den igennem. Saa jeg ser heller ikke, at der her kan være nogen principiel Indvending imod at gaa ind paa Forslaget.

Endelig maa jeg takke det ærede Medlem Fru Elna Munch for hendes forholdsvis velvillige Stilling til Forslaget. Det ærede Medlem stillede et Spørgsmaal, nemlig, hvem der skulde bestemme Honoraret. Der staar jo i § 7, at det skal Ministeren gøre, og selvfølgelig, naar en saadan Mand ansættes for de kulturelle Foreningers Skyld, saa maa disse ogsaa selv betale den Løn, Ministeren anser for passende for hans Arbejde, andet kan jeg ikke faa ud af denne Bestemmelse.